

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **S. Š.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 19. 2. 2015, č. j. KUZL-74565/2014, sp. zn. KUSP-74665/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě napadá žalobce rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, oddělení dopravy a správních agend, ze dne 19. 2. 2015, č. j. KUZL-74565/2014, sp. zn. KUSP-74665/2014/DOP/Ků (dále jen „napadené rozhodnutí“), který rozhodl tak, že se výrok o vině v bodu II. rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru dopravně-správního, ze dne 13. 10. 2014, č. j. DOP44982/2014/ZJU, sp. zn. DOP/4328/2014/ZJU/JU (dále jen „správní orgán prvního stupně“) v souladu s ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mění a nově zní: „*S. Š., nar. ..., trvale*

bytem je vinen, že dne 5. 5. 2014 v době okolo 17:11 hod. v obci Spytihněv u domu č. p. 122 jako řidič osobního motorového vozidla značky při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Tímto jednáním S. Š. porušil ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona“. Ve zbytku pak bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, tj. výrok o vině v bodu I., výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů řízení.

Žalobce byl správním orgánem prvního stupně uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce měl dopustit dne 5. 5. 2014 v 17:11 hod. v obci Spytihněv u domu č. p. 397 ve směru jízdy na Napajedla na silnici I/55, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, když řídil osobní motorové vozidlo značky, nedovolenou rychlostí 64 km/h. Při zvažení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 61 km/h. Tímto jednáním porušil žalobce ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť při silniční kontrole u sebe neměl řidičský průkaz, což bylo zjištěno prap. M. M., kterému jej po předchozí výzvě nepředložil. Tímto žalobce porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu (žalovaným změněno na ust. § 6 odst. 12 téhož zákona).

Za tyto přestupky byla žalobci uložena podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1900 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu sankce ve formě pokuty ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, replika žalobce a duplika žalovaného

Žalobce má za to, že řízení před správním orgánem bylo stíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci.

Žalobce namítá, že policisté měli učinit nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a ke zjištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. Žalobce na obvinění policistů reagoval bezprostředně, když jim nejen sdělil, ale i písemně „zaprotokoloval“ v písemnosti oznámení přestupku v místě pro vyjádření: „Na žádost mé osoby nebylo vystaveno potvrzení o provedeném úkonu... ŘP jsem

předložil, i když nebyl důvod. V době měření jsem neřídil. S uvedenými přestupky zásadně nesouhlasím.“

Dále žalobce nesouhlasí s tvrzením, že případné porušení povinnosti policistů nemá na prokázání projednávaných přestupků jakýkoliv vliv, naopak uvedené podporuje tvrzení žalobce do té míry, že konkrétní policisté nebyli dostatečně erudovaní a připraveni zvládnout standardní úkon či zákrok. Nejenže nejednali v intencích ust. § 58 odst. 2 zákona o přestupcích, dokonce doznali svou neodbornost a neznalost, neboť nevěděli, co je tzv. potvrzení o provedeném úkonu podle § 109 odst. 2 zákona o policii. Policisté byli dle žalobce zcela nečinní, ač jeho tvrzení mohli jednoduše vyvrátit či potvrdit. V kontextu věci tak nelze hovořit jako o účelové či následně vykonstruované obraně, nelze jinak než vycházet z předpokladu, že tvrzení žalobce je pravdivé. Žalobce je toho názoru, že obecně je možno připustit, že správním orgánům nepřísluší posuzovat správnost postupu příslušníků Policie ČR; v poměrech projednávaného řízení jsou okolnosti dle žalobce natolik významné, že je třeba se jimi zabývat. Žalovaný se však s těmito námitkami a označenými rozpory nezabýval.

Žalovanému je z úřední povinnosti nepochybně známá skutečnost, kde se nachází tzv. likvidační stanoviště hlídky dopravní policie v katastru obce Spytihněv (nedaleko za obcí, na odstavném parkovišti) tak, aby nedocházelo k omezení či dokonce ohrožení provozu na pozemních komunikacích. Dle žalobce je tak poněkud zvláštní a ojedinělé, že by policisté právě žalobce zastavili v obci Spytihněv před domem č. p. 122, tedy na nejméně vhodném místě s tím, že bude docházet k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích v době dopravní špičky.

Žalobce v dalším bodě žaloby upozorňuje na to, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou ohledně skutkového stavu, který žalobce popsal tak, že k výměně řidičů došlo uvnitř vozidla před řadovým domem č. p. 122, kdy se pan K. posadil na pravou stranu zadních sedadel a poté se přemístil do zavazadlového prostoru. Obsah této námítky žalovaný znehodnotil a z výměny řidiče uvnitř vozidla vytvořil vlastní, ničím nepodloženou domněnku.

Za fabulaci žalobce označil tvrzení správního orgánu na str. 6 odůvodnění rozhodnutí, kdy žalovaný uvádí: „Podle svědka skla vozidla nebyla přidatně zatónována.“ Svědek J. však dle protokolace ze dne 27. 6. 2014 na otázku související se zatemněním skel sdělil: „To si nepamatuji, ale myslím si, že ne.“ Svědek M. na totožnou otázku odpověděl: „Nevybavuji si.“ Žalobce tímto pouze poukazuje na to, jakým způsobem žalovaný záměrně ohýbá skutečnosti k vlastním závěrům.

Taktéž se žalovaný neměl vyjádřit k odvolací námitce ohledně povinnosti žalobce předložit doklady ke kontrole podle ust. § 6 odst. 9 zákona o silničním provozu. Žalobce kontrolující policisty upozornil, že není povinen předložit řidičský průkaz, neboť není řidičem vozidla, přesto jej k vizuální kontrole předložil bez vydání z ruky. Ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu hovoří o povinnosti řidiče předložit doklady podle odstavců 8 a 9

policistovi ke kontrole, tedy mimo jiné předložit řidičský průkaz. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona se dopustí ten, kdo poruší ust. § 6 odst. 12 téhož zákona tím, že ke splnění této povinnosti řidiči brání určitá konkrétní překážka, tak jak naznal žalovaný. Ačkoliv žalobce opakovaně podotýkal, že řidičský průkaz nebyl předložen z důvodu, že v inkriminovanou dobu vozidlo neřídil, je nesporné, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce jednal v přímém úmyslu, kdy řidičský průkaz měl u sebe, tento ukázal, ale policistům na podkladě jejich zákonné výzvy nepředložil. Žalovaný tak zcela nahradil výrok správního orgánu prvního stupně, který by jinak neobstál. Ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu vypovídá o situacích, kdy výzvě nelze vyhovět z důvodu konkrétní překážky (opomenutý doklad, např. doma). Proti tomuto však stojí tvrzení žalovaného (konání žalobce, úmysl přímý, řidičský průkaz pouze ukázal, avšak nepředložil), kdy se jedná o odlišnou skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobce podotýká, že žalovaný argumentuje úmyslem přímým, přitom na straně 17 odůvodnění rozhodnutí uvádí, že dospěl k závěru, že se jedná o nedbalost nevědomou, tímto své rozhodnutí zatěžuje nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Žalobce připomíná, že správní orgán prvního stupně zahájil proti žalobci správní řízení ve věci podezření z porušení ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, až v rámci odvolacího řízení po doplnění odvolacích námitek žalovaný shledal, že vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobstojí a přistoupil k jeho změně. Žalobce je tak názoru, že napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřipustným způsobem, důsledkem čehož byla ztráta možnosti se proti novému výroku odvolat.

Dále žalobce uvádí, že žalovaný vycházel z podkladů, které si sám opatřil, aniž by dal žalobci možnost se k nim vyjádřit. Nelze také seznat, z jakých podkladů žalovaný vycházel, kdy a jakým způsobem byly tyto podklady opatřeny, na což žalobce poukazoval ve svém odvolání. Žalobce cituje část napadeného rozhodnutí: *„Odvolací orgán má za to, že uvedený email je pouze reakcí na to, že obviněný byl předchozího dne okolo 17:00 hodin kontrolován hlídkou Policie ČR v Praze, když předtím správnímu orgánu tvrdil, že v danou dobu bude pobývat v Chorvatsku. Použitý vágní odkaz na „mimořádné události“ však budí dojem, že bylo nutné ještě mimořádnou událost dodatečně vykonstruovat, neboť obviněný vlastně ani nepočítal s tím, že v v danou dobu bude pobývat.“*

Dále žalobce upozorňuje, že z výrokové části rozhodnutí nelze seznat, zda se odvolání žalobce zamítá, resp. do jaké části je žalovaným odvolání žalobce zamítnuto.

Žalobce také namítal, že správní orgány nezákonně vyhodnotily žádost žalobce o omluvu neúčasti na jednání nařízeném na den 27. 6. 2014 doručenou správnímu orgánu dne 6. 6. 2014. Žalobce bezprostředně odeslal správnímu orgánu omluvu s tím, že se nachází mimo ČR (Egypt) a v průběhu měsíce června se bude nacházet v Chorvatsku. Jednalo se o první omluvu a o první termín ústního jednání. Žalobce byl součinný a správnímu orgánu adresoval několik podání informujících o aktuálním pobytu před termínem ústního jednání.

Námitku žalobce dál rozvádí tak, že správní orgán od omluvy žalobce ze dne 6. 6. 2014 až do dne konání ústního jednání učinil několik úkonů, od prověřování pravosti víza – podání žádosti u Odboru cizinecké policie, žádosti o poskytnutí úředního záznamu v souvislosti s kontrolou stran policie ze dne 9. 6. 2014, kdy uvedenou komunikaci lze částečně naznat z doposud vedené spisové dokumentace a žalobce měl možnost se k takto opatřeným podkladům vyjádřit, úkony stran správního orgánu však pokračovaly až po bezprecedentní nezákonné „vyhlášení pátrání“ úřední osobou (referentkou) po osobě žalobce a to prostřednictvím nechráněné emailové komunikace („*Dobrý den, měla bych na Vás takovou prosbičku...*“). Tento podklad rozhodnutí není součástí spisové dokumentace. Uvedené nepochybně vypovídá o tom, že správní orgán byl ve všech směrech nadmíru aktivní. Naopak proti žalobci správní orgán zůstal zcela nečinný, neuvědomil žalobce, že jeho omluva nebude přijata, případně aby omluvu doplnil. Správní orgán si místo toho zajišťoval takové podklady a takovým způsobem, aby si za jakoukoliv cenu vytvořil vlastní verzi a mohl žalobce odstavit od možnosti být přítomen u ústního projednání. Jediným úkonem vůči žalobci tak bylo předvolání k ústnímu jednání ze dne 4. 6. 2014 a vydání rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, tedy úkon po více než 4 měsících.

Na závěr žaloby žalobce dodává, že správní orgán uplatňoval svou pravomoc nad rámec zákonných pravidel, kdy nezákonným způsobem úkoloval útvary Policie ČR ve věci pátrání po pobytu osoby, aniž by tyto úkony vztahující se k dané věci, byly součástí spisové dokumentace (viz „Žádost mimo spis“). Rovněž tak dle žalobce nelze zneužívat strážníky městské policie k tomu, aby účastník řízení byl při seznamování se spisovou dokumentací vystavován psychickému nátlaku. Přítomnost strážníků by mělo své opodstatnění pouze v případě, pokud by existovaly konkrétní důvody, a to pouze za předpokladu, že tyto konkrétní důvody budou součástí spisové dokumentace. Správní orgán se pouze omezil v Protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 27. 11. 2014 k jedinému konstatování: „*Dále z důvodu bezpečnosti správního orgánu bude u nahlédnutí do spisu přítomen strážník Městské policie Otrokovice služební čísla 015 a 017.*“

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný k jednotlivým žalobním bodům vyjádřil následovně:

Verzi, dle které vozidlo řídil pan K., považuje žalovaný za smyšlenou. Nespecifikoval-li žalobce v odvolání ani nikdy dříve dostatečně určitě, jak se pan K. dostal na zadní sedadla vozu, žalovaný trvá na to, že se k výměně vyjádřil dostatečným způsobem, neboť nelze po žalovaném požadovat, že bude predikovat všechny myslitelné varianty možného děje. Žalovaný blíže k rozsahu přezkumu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014-72, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Žalovaný nikdy nepopíral, že by nebylo možné provést výměnu uvnitř vozidla, nicméně v celkovém kontextu se jedná o iracionální chování, kdy nejenže tuto výměnu bylo možné provést jednodušeji, ale především se nabízelo, aby z vozidla oba vystoupili a policisté by

nebyli schopni určit, kdo z nich vozidlo řídil. Popisovaná výměna se ani nemohla odehrát v řádu několika málo vteřin, vozidlo by se muselo při výměně otřást. Policisté však vozidlo žalobce měli stále na dohled, pokud se na chvíli ztratilo, nemohlo se jednat o tak dlouhou dobu, aby výměna mohla proběhnout. Žalovaný také upozorňuje, že verze s panem K. se poprvé objevuje až v odvolání a ani zde žalobce pana K. nespecifikoval, tak aby jej žalovaný mohl předvolat, jeho výslech nenavrhl a nečiní tak ani v žalobě. Dle žalovaného je zvláštní, že žalobce následně pana K. chránit nechtěl a v odvolání uvedl jeho jméno a příjmení. Dalším podkladem pro rozhodnutí žalovaného pak bylo, že oprávněná úřední osoba rozhodující za žalovaného osobně žalobce zná ode dne 7. 5. 2014, kdy žalobce přišel nahlížet do spisu. Hlava řidiče vozidla zachycená v okamžiku měření, její obrys, barva vlasů i účes odpovídá řidiči. Žalovaný tak navrhl předvolat pana K. jako svědka k provedení výměny řidičů uvnitř vozidla.

Žalovaný dále rozporuje názor žalobce, že se nevyjádřil k odvolací námitce týkající se povinnosti žalobce předložit doklady ke kontrole podle ust. § 6 odst. 9 zákona o silničním provozu, neboť se tímto zabýval na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí v souvislosti s odvolací námitkou, že neporušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle žalobce se ust. § 6 odst. 12 téhož zákona vztahuje pouze na řidiče vozidla. Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný přesvědčen, že žalobce řidičem vozidla v době kontroly byl. Z žádného z ust. § 6 odst. 8 písm. a) nebo odst. 12 zákona o silničním provozu nelze dovodit, že by se vztahovala pouze na případy, kdy řidič vozidla nepředloží řidičský průkaz proto, že mu v tom brání nějaká překážka. Ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona tak pokrývá i nyní projednávanou věc. Ust. § 47 odst. 1 zákona o přestupcích ne projednávaný případ nedopadá, neboť ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je ustanovením speciálním, kterého je třeba užít přednostně.

Žalovaný rovněž rozporuje tvrzení žalobce, dle něhož měl dospět k závěru, že přestupek spáchal ve stavu nevědomé nedbalosti, naopak, výslovně uvedl, že se dle jeho názoru jedná o úmysl přímý. Na str. 17 napadeného rozhodnutí, na které žalobce odkazuje, žalovaný shrnoval závěry, k nimž dospěl správní orgán prvního stupně.

Žalovaný k přezkoumatelnosti a předvídatelnosti rozhodnutí upřesňuje, že správní řád z povahy věci neukládá a ani neumožňuje, aby odvolací orgán ve výrokové části rozhodnutí rozlišoval, do jaké části je odvolacím orgánem odvolání účastníka řízení zamítnuto, mění-li rozhodnutí. Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu a contrario znamená, že zamítnutí odvolání přichází pouze v případě, potvrzuje-li odvolací orgán rozhodnutí jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39). Dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí zásada reformatio in peius. V uvedeném případě však ke zhoršení postavení žalobce nedošlo. Pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v uvedení špatného odstavce téhož ustanovení nemá za následek porušení zákonnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, 4. j. 6 Ads 17/2013-25), neboť nedošlo ke změně skutkového stavu, jak se s ním vypořádal správní orgán prvního stupně,

a žalobce si byl vědom toho, že na nepředložení řidičského průkazu dopadá ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu. K porušení dvojinstančnosti řízení dle žalovaného určitě nedošlo.

Pro žalobce se nemohlo ani jednat o překvapivé rozhodnutí, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pro dokreslení a v reakci na sdělení žalobce, že se dne 27. 6. 2014 cca v 11:00 hod. vrátil do svého bydliště, kdy cestu z Chorvatska absolvoval v nočních hodinách, tudíž nebylo v jeho silách, aby se k ústnímu jednání dostavil, uvedl, že je mu známo, že dne 27. 6. 2014 v 17:23 hod. byl žalobce zastaven policejní hlídkou v Praze. Pro žalobce se z povahy věci nejednalo o novou informaci, s kterou by musel být seznamován, mohl se k ní kdykoliv vyjádřit, což ostatně učinil tím, že zaslal správnímu orgánu prvního stupně informaci, že je zpět z Chorvatska z důvodu mimořádné události. Tato informace nebyla pro žalovaného nijak podstatná, jednalo se pouze o doplňkovou informaci, která jen stvrzovala slova žalobce, že se v místě bydliště daného dne nacházel.

Pokud tvrdí žalobce, že po něm měl správní orgán prvního stupně vyhlásit pátrání prostřednictvím nechráněné e-mailové komunikace, žalovanému toto není známo a o existenci tohoto dokumentu slyší poprvé. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani nevyplývá, že by tato informace byla podkladem pro rozhodnutí. Žádné další nedostatky spisové dokumentace žalobce blíže nespecifikoval. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, sp. zn. 2 As 56/2007, kde se soud vyjadřuje ke zvýšené odpovědnosti účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu.

K řádnosti omluvy žalobce se žalovaný zabýval na str. 7 – 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplňuje, že žalobce zaslal správnímu orgánu několik omluv a dokumentů, které měly prokázat tvrzenou nepřítomnost žalobce mimo Českou republiku, ovšem ani v jednom případě se nejednalo o doklad, který by prokazoval, že tomu bude i dne 27. 6. 2014, na který bylo nařízeno ústní jednání s výsledkem svědků. Žalobce nejprve správní orgán prvního stupně požádal o stanovení nového termínu s tím, že v současné době pobývá v Egyptě, v době okolo 27. 6. 2014 bude dozajista mimo Českou republiku, s největší pravděpodobností na území Chorvatska a návrat do České republiky je plánován okolo 7. 7. 2014. K této omluvě žalobce přiložil kopii vstupního víza do a kopii strany s identifikačními údaji ze svého cestovního pasu. Žalovaný zdůrazňuje, že dokumenty, které správnímu orgánu prvního stupně předložil, nijak nedokazují, že bude dne 27. 6. 2014 skutečně mimo Českou republiku. Následně dne 20. 6. 2014 zaslal správnímu orgánu prvního stupně e-mailovou zprávu, v níž uvedl, že v průběhu příštího týdne předpokládá pobyt na poloostrově K podání žalobce přiložil účtenku na letišti v ze dne 9. 6. 2014 v 5:15 hod., účtenku z Konzumu v Omiši ze dne 17. 6. 2014, účtenku z restaurace Aga v Omiši ze dne 18. 6. 2014 a účtenku z prodejny BIMITA v Omiši ze dne 17. 6. 2014. Dle žalovaného však uvedené účtenky neprokazují, že by byl dne 27. 6. 2014 žalobce v Chorvatsku. Dne 26. 6. 2014 obdržel správní orgán pokladní doklad o ubytování v Bolu ze dne 20. 6. 2014, který potvrzuje ubytování žalobce v daném místě ve dnech 20. 6. 2014 – 26. 6. 2014. Dne 28. 6. 2014 správní orgán prvního stupně obdržel podání žalobce datované dne 27. 6. 2014

s tím, že návrat byl uskutečněn v nočních hodinách do místa bydliště cca v 11:00 hod., takže nebylo v jeho schopnostech dostavit se k ústnímu jednání. Žalobce nikdy nevysvětlil, co mu bránilo se dne 27. 6. 2014 dostavit k ústnímu jednání. Žalovaný je názoru, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží především na žalobci, aby v tomto směru vyvinul aktivitu a jeho omluva byla uznána, a toto si následně ověřil.

Žalovaný konstatuje, že pro všechna řízení, v nichž žalobce vystupuje, nebo je alespoň v pozadí, je typické postupné dávkování informací a bylo prokázáno falšování omluv.

K přítomnosti strážníku při nahlédnutí do spisu u správního orgánu prvního stupně ve fázi po vydání rozhodnutí se žalovaný jako odvolací orgán nevyjadřoval, neboť postup správního orgánu prvního stupně po vydání rozhodnutí přesahuje meze odvolacího přezkumu dle § 89 odst. 2 správního řádu. V tomto případě o přítomnost strážníků požádala sama úřední osoba s ohledem na svůj zdravotní stav a nebylo možné zajistit přítomnost jiného kolegy. Na přítomnost strážníků si žalobce na místě stěžoval a současně obvinil pracovníky Městského úřadu Otrokovice, že jsou pod vlivem návykových látek. Na místo se dostavila tajemnice úřadu, která takové podezření neshledala. Stížnost žalobce na přítomnost strážníků byla vyřízena přípisem vedoucí odboru dopravně-správního Městského úřadu Otrokovice dne 7. 1. 2015 (součást spisového materiálu).

Žalobce v replice navrhuje výslech úřední osoby Z. J.,, neboť správní orgány neozřejmily, jakým způsobem byly informace a podklady, z nichž bylo vycházeno při vydání rozhodnutí (komunikace mezi správními orgány a policií České republiky, zejména KŘP Hl. m. Prahy a oprávněnou úřední osobou Z. J.), získány, a dále nebyly uvedeny důvody bránící žalobci, aby se mohl s těmito podklady seznámit v průběhu řízení o přestupku (před vydáním rozhodnutí).

K tomu žalovaný dodal, že není sporu o tom, že taková komunikace existovala, ovšem nesloužila jako podklad pro rozhodnutí. Proto je zbytečné pít se po tom, jak přesně tato komunikace probíhala, neboť osvětlení této otázky nemá na postavení žalobce žádný vliv a nemůže přinést žádnou přidanou hodnotu. Žalovaný tak shledává výslech úřední osoby Z. J., za nadbytečný.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství Zlínského kraje, odbor služby dopravní policie (dále jen „policie“), ze dne 5. 5. 2014, v němž je u vyjádření řidiče napsáno: *„Na žádost mé osoby nebylo vystaveno potvrzení o provedeném úkonu – dle sdělení policisty není vybaven, žádán o potvrzení o provedeném úkonu. ŘP jsem samozřejmě předložil, i když nebyl dán důvod. V době měření jsem neřídil. Suvedenými přestupky zásadně nesouhlasím. Oznámení přestupku jsem si zadokumentoval, současně s jednáním zakr. policistů.“* Oznámení přestupku žalobce nepodepsal, číslo řidičského

průkazu nebylo vyplněno. Dále je ve spisu založen úřední záznam ze dne 5. 5. 2014, záznam o přestupku s fotografií, na níž je zachyceno motorové vozidlo registrační značky ... s naměřenou rychlostí 65 km/h, dále ověřovací list č. 31/14 ze dne 26. 2. 2014 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 26. 2. 2014 do 26. 2. 2015. Taktéž je ve spisu osvědčení o oprávnění k ovládání silničního radarového měřiče RAMER 10C ze dne 2. 5. 2013 a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) bez záznamu o přestupcích.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 6. 6. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení společného řízení o přestupcích a předvolání k ústnímu jednání nařízeném na den 27. 6. 2014. Dne 8. 6. 2014 doručil žalobce správnímu orgánu prvního stupně omluvu z nařízeného jednání, neboť v době okolo 27. 6. 2014 bude dozajista mimo ČR, s největší pravděpodobností na území Chorvatska s plánovaným návratem k 7. 7. 2014. K omluvě žalobce přiložil kopii vstupního víza do Egypta a kopii strany s identifikačními údaji ze svého cestovního pasu.

Dle úředního záznamu Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Kroměříž, obvodní oddělení policie Hulín, byl daného dne žalobce policií kontrolován.

Dne 20. 6. 2014 zaslal správnímu orgánu prvního stupně e-mailovou zprávu, v níž uvedl, že v průběhu příštího týdne předpokládá pobyt na poloostrově Istrie v Chorvatsku. K podání žalobce přiložil účtenku na letišti v ze dne 9. 6. 2014 v 5:15 hod., účtenku z Konzumu v Omiši ze dne 17. 6. 2014, účtenku z restaurace Aga v Omiši ze dne 18. 6. 2014 a účtenku z prodejny BIMITA v Omiši ze dne 17. 6. 2014. Dne 26. 6. 2014 obdržel správní orgán pokladní doklad o ubytování v Bolu ze dne 20. 6. 2014, který potvrzuje ubytování žalobce v daném místě ve dnech 20. 6. 2014 – 26. 6. 2014.

Dne 27. 6. 2014 bez přítomnosti žalobce proběhlo ve věci ústní jednání před správním orgánem prvního stupně, na něž se dostavili pprap. J. J. a pprap. M. M. Svědci shodně uvedli, že v době měření rychlosti jejich vozidlo stálo zaparkováno souběžně se silnicí I/55 při krajnici ve směru jízdy na Napajedla u domu č. p. 397. Radar zaměřil překročení rychlosti u vozidla reg. zn. ..., proto se za vozidlem rozjeli a na konci obce Spytihněv jej zastavili. Vozidlo měli neustále na očích. Ve vozidle se nacházel pouze žalobce, který odmítl předložit řidičský průkaz, předložil pouze pas, doklady od vozidla a zelenou kartu. Žalobce s přestupky nesouhlasil a dodal, že se zabývá řešením přestupků, proto požadoval, aby přestupky byly postoupeny do správního řízení. Jednání s policisty nahrával, ofotil si oznámení přestupku.

Dne 28. 6. 2014 správní orgán prvního stupně obdržel podání žalobce datované dne 27. 6. 2014 s tím, že návrat byl uskutečněn v nočních hodinách do místa bydliště cca v 11:00

hod., takže nebylo v jeho schopnostech dostavit se k ústnímu jednání a proto žádá o nový termín ústního jednání.

Dne 14. 10. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z projednávaných přestupků.

Dne 11. 11. 2014 se žalobce se svým advokátem T. M. po předchozí telefonické domluvě dostavili ke správnímu orgánu, aby nahlédli do spisu. Téhož dne podal žalobce k poštovní přepravě odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Písemností ze dne 19. 11. 2014 byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků odvolání a usnesením mu byla stanovena lhůta 5 dní od doručení tohoto usnesení.

Dne 27. 11. 2014 se ke správnímu orgánu prvního stupně po předchozí domluvě dostavil žalobce k nahlédnutí do spisu. Správní orgán požádal o poskytnutí součinnosti strážníky Městské policie Otrokovice při jednání v době od 11:00 do 12:00 hod, a to vzhledem k zdravotnímu stavu úřední osoby a k osobě žalobce, neboť používá nekorektní způsoby. Taktéž se ke správnímu orgánu dostavil žalobce dne 28. 11. 2014, kdy podal proti usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání ze dne 19. 11. 2014 odvolání. Zároveň vznesl podezření proti úředním osobám, že jsou ovlivněny návykovými látkami. Tajemnice Mgr. R. Z. prohlásila, že toto podezření nemá. Dále žalobce proti úřední osobě Z. J. podal stížnost z důvodu přítomnosti strážníků městské policie. Stížnost byla vyřízena vedoucí odboru Mgr. R. K., jež ji vyhodnotila jako nedůvodnou.

Dne 3. 12. 2014 žalobce doplnil odvolání o totožné důvody jako žalobní námitky. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, jež je nyní předmětem soudního přezkumu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci nařídil jednání na den 9. 11. 2016 a 18. 1. 2017. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že pokud jde o nařízené jednání dne 27. 6. 2014, byl omluven v souladu s § 74 zákona o přestupcích a dodal, že asi týden po návratu z Egypta odjížděl na dávno plánovaný tenisový turnaj do Chorvatska, kam jezdí pravidelně již 20 let společně s dalšími 40 lidmi. Tento turnaj je spojen částečně s dovolenou. Když žalobce do Chorvatska odjížděl, nevěděl

přesný čas návratu, pouze věděl, že se vrátí k 7. 7. 2014, kdy celý turnaj již končil. Přesné datum návratu záviselo na umístění žalobce v turnaji. Důvodem, proč se žalobce vrátil z Chorvatska dříve, byly zdravotní potíže jeho přítelkyně E. Z.

Dle žalovaného žalobce vytvořil jakýsi nástupní prostor pro omluvu, do kterého se dalo zahrnout cokoliv. Pokud o turnaji žalobce věděl, měl alespoň do omluvy sdělit, že se takového turnaje zúčastní, popř. doložit k tomu nějaký materiál. Žalobce však svými podáními reagoval na vzniklé situace, kdy dne 9. 6. 2014 byl stavěn policií v Hulíně a dne 27. 6. 2014 policií v Praze. Dle žalovaného je naprosto v pořádku, že správní orgán prvního stupně postupoval obezřetně ve věci omluvy, žalovaný je osobou mediálně známou, v rámci krajského úřadu zastupoval zhruba ve 14 případech, ať už přímo nebo tzv. skrytě.

Žalobce připomněl, že se nyní projednává přestupek jeho osoby, nikoliv někoho, koho by ve správním řízení zastupoval. Do té doby byl naprosto bezúhonným občanem, neměl žádné dopravní přestupky, žádnou ztrátu bodů, ačkoliv jezdí od svých 18 let. Není pravdou, že dne 27. 6. 2014 byl stavěn policií. V Praze stál před restaurací, kde byl kontaktován kriminální policií, která mu sdělila, že nějakou osobou z Městského úřadu Otrokovice je po žalobci vyhlášeno celostátní pátrání. Když žalobce zjišťoval, o jakou pracovníci se jedná, bylo mu sděleno, že tato již není pracovnící městského úřadu a žádné podklady k nařízenému pátrání nebyly k dispozici. Dle žalobce měl správní orgán prvního stupně žalobci sdělit, že jeho omluva je nedostatečná, na což měl prostor ode dne 6. 6. 2014, kdy žalobce omluvu zasílal. Dále žalobce trvá na to, že ve spise žalovaného chybí část spisové dokumentace týkající se vyhlášeného pátrání po jeho osobě.

K tomu žalovaný doplňuje, že neví nic o iniciovaném pátrání správním orgánem prvního stupně, není nic neobvyklého na tom, že správní orgány spolupracují s policií.

Žalobce dále k samotnému přestupku uvádí, že vozidlo řídil pan V. K. Když zastavili před domem č. p. 122, dohodli se na tom, že se žalobce posadí na místo řidiče a pan K. se posune způsobem, který byl již dříve popsán, do zavazadlového prostoru. Žalobce zdůraznil, že policistům do protokolu na místě kontroly sdělil, že v době měření rychlosti nebyl řidičem, na což však policisté nereagovali žádným způsobem. Toto uvedl až v odvolání, neboť dříve tuto možnost neměl.

Další jednání bylo odročeno na 18. 1. 2017. Žalobce dále pokračoval k panu K., že se jedná se o jeho dlouholetého velmi dobrého známého. Pan K. měl v dřívější době problémy s policií, neboť byl účastníkem dopravní nehody. Žalobce navrhl, aby se na místě řidiče vyměnili, a to proto, že pan K. v té době měl vysoký počet bodů. Když je stavěli policisté, seděl žalobce už na místě řidiče a pan K. byl v zavazadlovém prostoru. Při prvotním úkonu, a to záznamu o přestupku žalobce policistům uvedl, že v době měření nebyl řidičem vozidla. Přestože policisté dle § 58 odst. 2 přestupkového zákona měli povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti, vůbec se žalobce neptali, kdo tedy řidičem

byl, a vozidlo neprohlédli. V daný moment nebylo nic jednoduššího, než aby policisté otevřeli dveře vozidla, mohli do něj vstoupit a prohlédnout i zavazadlový prostor. Zjistili by, kdo v zavazadlovém prostoru je. Pokud by takto policisté postupovali, zjistili by, že je tam pan K., který vozidlo řídil. Dále žalobce uvedl, že chtěl po policistech, aby vydali potvrzení o provedeném úkonu, což jim ukládá zákon o policii v § 109 odst. 2. Žádné potvrzení však nevydali a ani nevěděli, že by něco takového měli udělat. Žalobce také trvá na tom, že pracovníci Krajského úřadu Zlínského kraje, kteří řeší dopravní přestupky i pracovníci prvostupňových správních orgánů, pod ně spadající, jsou vůči žalobci zcela jednoznačně zaujatí. Vyplývá to z toho, že např. jejich právní zástupce u soudu poukazuje na to, že je mediálně známá osoba, nebo že vystupoval ve 14 případech jako zástupce řidičů, když tento úřad uvedené případy řešil. Uvedení pracovníci nedokáží rozlišit pracovní činnost žalobce a to, když vystupuje jako podezřelý z přestupku osobně. V tomto směru žalobce poukázal na případ paní M. Š., které byla v blokovém řízení uložena Městským úřadem Kroměříž pokuta ve výši 1 000 Kč, věc byla zrušena Krajským úřadem Zlínského kraje a byl vyloučen odkladný účinek případného odvolání proti tomuto rozhodnutí, věc pak řešilo Ministerstvo dopravy, a to vše pouze proto, že paní Š. v uvedených řízeních zastupoval žalobce. Dále žalobce uvádí, že pracovnice Městského úřadu Otrokovice prostřednictvím e-mailu po žalobci vyhlásila pátrání, což by se dle jeho názoru u běžného občana nemohlo stát a je to také v rozporu s právními předpisy. V tomto směru zakládá žalobce do spisu listinný důkaz. K omluvě k nařízenému jednání u správního orgánu žalobce ještě dodal, že pokud by správní orgán omluvu neuznal, nebylo nic jednoduššího, než toto sdělit do DS a žalobce by se zařídil jinak. K tomu, že byl na tenisovém turnaji v Chorvatsku, uvedl, že v tenise reprezentoval i Policii ČR, tenis není pouze koníček žalobce, ale i součást života. Pokud jde o nyní předloženou písemnost, není založena ve spise, ač se o ní v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný opírá.

Obě listiny předložené žalobcem soud poskytl zástupci žalovaného. Tyto po nahlédnutí byly vráceny zpět do spisu.

Zástupce žalovaného se k uvedenému vyjádřil tak, že skutečnost, za které mohou policisté provést prohlídku vozidla, je upravena v § 42 zákona o policii. Z tohoto ustanovení však nevyplývá, že by tak mohli učinit v případě, že by bylo podezření na přestupkové jednání. Dále dodal, že pokud jde o policisty, z toho, co vyplynulo z jejich výpovědi, byla pro ně situace naprosto jasná. Jeli za vozidlem, které neztratili z dohledu a po určité době k němu dojeli. Ve vozidle seděl pouze jeden člověk na místě řidiče. Neměli tedy sebemenší důvod vozidlo prohledávat či prohledávat okolí vozidla, zda se tam nenachází ještě někdo jiný. Skutečnost, že řidič „neřídil“ není zcela ojedinělou výmluvou při dopravních přestupcích. Pokud jde pak o omluvu žalobce z nařízeného jednání, pokud uvádí, že tenis je jednou z jeho životních náplní, jeho omluva v případě účasti na tenisovém turnaji v Chorvatsku by měla vypadat jinak, např. přiloženou soupiskou hráčů, pozvánkou apod. Omluvu žalobce zástupce žalovaného pokládá za účelovou. Dále uvedl k podjatosti správních orgánů, že argumentace případem paní Š. není namístě a není ani nic výjimečného, že by z důvodu naléhavého

veřejného zájmu byl vyloučen odkladný účinek případného odvolání proti rozhodnutí. V uvedené době se tak dělo z důvodů jednoroční prekluzivní lhůty. Nejedná se o postup proti ust. § 81 odst. 5 zákona o přestupcích. Není to nic namířené proti osobě žalobce, rozhodně by žalovaný mohl předložit vícero rozhodnutí, kdy bylo rozhodováno stejným způsobem ve smyslu odkladného účinku.

Dle žalobce není jedno, zda je provedena prohlídka vozidla, nebo zda se policista chce o určité věci přesvědčit, např. zda má řidič v pořádku lékárničku. Tak jak to u soudu prezentoval zástupce žalovaného, by nemohli policisté zkontrolovat ani povinnou výbavu vozidla. K tomu zástupce žalovaného poukazuje na situace, kdy mohou policisté prohlédnout vozidlo. Jeden případ je upraven v ust. § 42 zák. o policii a další případ se týká ochrany státních hranic upravený v zákoně č. 216/2002 Sb. Žalobce doplňuje, že prohlédnout vozidlo znamená např. odmontovat pevné části vozidla, což je naprosto něco jiného od toho, aby se policista přesvědčil o věcech, o nichž hovořil.

Žalobce k další žalobní námitce uvedl, že když policista požádal o předložení řidičského průkazu, tento držel v ruce a takto mu jej ukázal. Podat mu jej přímo do ruky žalobce odmítl. Policista se šel radit se svým kolegou a vrátil se, aby mu žalobce řidičský průkaz dal přímo fyzicky do ruky. To opět odmítl s tím, že v zákoně je uvedeno, předložit řidičský průkaz. Pokud jde o žalovaného, dle názoru žalobce nepostupoval správně při změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Pokud totiž měnil výrok, měl žalobci dát možnost k nové skutečnosti se vyjádřit, což neučinil. Pokud měly správní orgány za to, že neuposlechl výzvy úřední osoby, tak toto nekvalifikovaly správným ustanovením zákona, měl být použit § 47 odst. 1 písm. a), kde je také sankce vyšší. Zástupce žalovaného uvádí, že pokud žalovaný změnil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, postupoval přesně tak, jak se věc ve skutečnosti měla a jak ji také prezentuje samotný žalobce. Žalobce sám uvádí, že řidičský průkaz u sebe měl, držel ho v ruce a takto ho ukázal policistovi. Toto však není předložení řidičského průkazu. Předložení řidičského průkazu znamená, že policista ho má v určitý moment fyzicky k dispozici, aby z něho zjistil skutečnosti, které potřebuje. V tomto směru zástupce žalovaného odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 276/2014, který řeší otázku preventivní dechové zkoušky u řidiče, kdy je jasné, že řidič nemůže diskutovat s policistou, zda se dechové zkoušce podrobí či nikoliv a stejně tak je to i s předložením řidičského průkazu nebo jiných povinných dokladů.

Pokud jde o výměnu žalobce s panem K., došlo k tomu před domem č. 122, kde zastavili. Výměna proběhla tak, že pan K. se přesunul na zadní sedadlo a žalobce se přemístil na místo řidiče. Celá výměna proběhla uvnitř vozidla a trvala asi 3 s. Žalobce zakládá do spisu ÚZ PČR, dálniční oddělení Poříčany ze dne 26. 5. 2013, aby dokumentoval, že rychlá výměna v pozici řidič a spolujezdec uvnitř vozidla je možná. K tomu zástupce žalovaného uvedl, že v případě, který je projednáván, byla situace jiná než v úředním záznamu. Z textu úředního záznamu, který žalobce předložil, vyplývá, že vozidlo zastavilo, pokud jde o nyní projednáváný případ, dle policistů vozidlo nezastavilo, což vytváří jinou situaci.

Žalobce se k věci na závěr vyjádřil závěrečným návrhem ze dne 24. 2. 2017 tak, že dle jeho názoru se žalovaný pokouší svými nepodloženými spekulacemi obhájit svá pochybení v souvislosti s konáním ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, ač se žalobce řádně, včas a s uvedením důvodu omluvil. Jednalo se o samý počátek přestupkového řízení a v pořadí o první a jedinou omluvu. Žalobce jako obviněný z přestupku doručil několik podkladů o své nepřítomnosti mimo ČR, nejen prostřednictvím emailu, ale i datové schránky. Z úst žalovaného se mu však nedostalo žádné odpovědi či sdělení o případném doplnění omluvy tak, aby žalovaný tuto akceptoval, namísto toho byla zkoumána pravost víza a proti žalobci bylo vyhlášeno celostátní pátrání po jeho osobě a to způsobem odporujícím zákonným předpisům. Nadto pokud byl žalobce „vypátrán“ až následně po provedeném ústním jednání konaném v jeho nepřítomnosti dne 27. 6. 2014 v 8:30 hodin, nepřímo tento fakt prokazuje, že žalobce skutečně po celou dobu na území České republiky nebyl, neboť v den návratu byl okamžitě nedaleko místa bydliště kriminální policií kontrolován, právě z důvodů výše označených.

Pokud byl žalobce v rámci řízení sledován příslušníky policie na podkladě nezákonného požadavku úřední osoby, a pokud byl žalobce mimo jiné na základě těchto podkladů uznán vinným, měl by mít dozajista právo seznámit se s těmito podklady, vyjádřit se k obsahu a způsobu jejich zjištění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále zdůraznil, že policisté nemohou být označeni za věrohodnější svědky, nežli je on sám tak, jak tomu nasvědčuje obsah správního spisu, kdy žalobci jako kontrolované osobě odmítli vystavit potvrzení o provedeném úkonu, neznaje svých základních povinností. Dle žalobce žalovaný po celou dobu správního řízení, následně soudního přezkumu trvá na své konstrukci o řádném vypořádání se s odvolacími důvody, kdy se dle tvrzení žalovaného dostatečně věnoval výměně osádky kontrolovaného vozidla.

V neposlední řadě žalovaný změnil výrok rozhodnutí v odvolacím řízení, dále přistoupil ke změně právní kvalifikace přestupkového jednání žalobce, aniž by byla žalobci dána možnost se k těmto novům, před vydáním konečného rozhodnutí vyjádřit.

V závěrečném návrhu ze dne 19. 1. 2017 žalovaný shrnul, proč nebyla z jeho strany omluva z jednání akceptována a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 6/2013, z něhož vyplývá, že není vůbec nutné, aby správní orgány informovaly obviněného či jeho zmocněnce o neakceptaci omluvy, je naopak na účastníku samotném, aby si zjistil, zda jeho omluva byla akceptována. K výměně řidičů poukázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 51 A 19/2013-58, kde je k výměně doslova uvedeno: „*V době, kdy je jedoucí automobil sledován policií a zastavován, tak právě v tom okamžiku, předtím by to nemělo význam, si žalobce přesedává na místo řidiče. A nejenže to takhle rychle dokáže, ale slepá policie si toho ani nevšimne. Jde o natolik žalostně trapné tvrzení, že ho lze bez dalšího přejít.*“ V podobném případě i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 25/2013-

23 konstatoval, že výslech zasahujících policistů nebyl potřebný. K nevěrohodnosti tvrzení žalovaný připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 126/2011.

Při jednání dne 1. 3. 2017 zástupce žalovaného dodal, že se žalobce svými podáními i ústním projevem snažil odpoutat pozornost soudu od věcí podstatných pro rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že každý případ posuzuje individuálně, rozhoduje na základě objektivně zjištěného skutkového stavu, v žádném případě nebyl žalovaný zaměřený proti žalobci. Metody, které žalovaný volí, jsou přiměřené každému jednotlivému případu.

Žaloba není důvodná.

Soud se s jednotlivými námitkami žalobce vypořádal následovně:

1) Nesprávně zjištěný skutkový stav a nezákonný postup policie

Soud na tomto místě, stejně jako žalobce, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), dle něhož „*v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn., existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).*“ Po zhodnocení skutkového stavu tak, jak jej popsali zasahující policisté v úředním záznamu ze dne 5. 5. 2014 a při svědeckých výpovědích dne 27. 6. 2014 a tak, jak jej popsal žalobce, dospěl soud k závěru, že správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný, dostatečným způsobem vysvětlili a popsali, proč verzi žalobce neuvěřili. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v daný okamžik spáchání přestupku na místě kontroly zasahujícími policisty, neboť žalobce byl ztotožněn dle pasu a na oznámení přestupku ze dne 5. 5. 2014 se nachází jeho vyjádření, což ostatně sám žalobce tvrdí, že se na místě nacházel, nerozporuje. Žalobce se však k věci vyjádřil pouze toliko, že vozidlo neřídil. Dle výpovědí zasahujících policistů měli předmětné vozidlo žalobce policisté po celou dobu stále na očích, nikdo do vozidla nenastoupil, ani z něj nevystoupil tak, že by došlo k výměně řidičů. Žalobce svou verzi příběhu poprvé naznačil v odvolání, kdy uvedl, že se vyměnil se spolujezdcem V. K., jehož nikterak blíže nespecifikoval. K výměně mělo dojít před domem č. p. 122 v obci Spytihněv, neboť si V. K. všiml měřicího zařízení na služebním vozidle policistů. V. K. se měl posadit na pravou stranu zadních sedadel, po spuštění se měla opěradla zadních sedadel spustit a on se měl přemístit do zavazadlového prostoru.

Žalovaný popsaný způsob výměny považoval za krkolomný, když se V. K. mohl do zavazadlového prostoru dostat jednodušeji pátými dveřmi. Oba spolujezdcí navíc mohli z vozidla vystoupit a policisté by nepoznali, který z nich je řidičem. Žalovanému se taktéž jeví

nepravděpodobné, že by si řidič vozidla mohl všimnout radarového zařízení umístěné na služebním vozidle, když vozidlo žalobce přijíždělo zezadu.

Po zhodnocení těchto skutečností soud ve shodě se správními orgány verzi žalobce neuvěřil. Žalobcem popsany způsob výměny řidičů za několik málo vteřin, než k vozidlu přijela hlídka policie, se jeví jako zcela účelové tvrzení. Pokud by k dané situaci došlo, jistě by si spolujezdce ve vozidle policie všimla. V případě policistů Nejvyšší správní soud formuloval v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, myšlenku, dle které policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Soud považuje vysvětlení ze strany správních orgánů jako dostatečné odůvodnění, proč daly přednost verzi popisu děje zasahujícími policisty před výpovědi žalobce. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS).

Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty.

Pokud žalobce zpochybňuje výpovědi policistů, které ve svém souhrnu jasně dokreslují skutkový stav, je jeho povinností prokázat tvrzenou nezákonnost. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010-35, dostupné na www.nssoud.cz, na nějž správně poukazuje žalovaný, „*je primárně důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady officiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Žalobce žádné důkazy nenavrhla ani nepředložila k prokázání svých tvrzení. Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž se uvádí: „*V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných*

skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“

Žalobce skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně rozporuje poprvé až v podaném odvolání. Možnosti být přítomen ústního jednání ve věci, vypovídat, klást dotazy svědkovi a vyjadřovat se k provedeným důkazům, žalobce nevyužil.

Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil žalobce. Naopak žalobci se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení. V průběhu odvolacího řízení žalobce poprvé přednesl tvrzení, kdo vozidlo řídil a jakým způsobem proběhla výměna. Soud v této souvislosti uvádí, že zákonná právní úprava umožňuje osobě podezřelé ze spáchání přestupku se k věci nevyjadřovat, případně se zbavit obvinění např. poukazem na to, že se přestupku nemohla dopustit, nebo že se přestupku dopustil někdo jiný, či jiným možným způsobem. Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek. Soud tak konstatuje, že neověřená tvrzení žalobce nezaložily pochybnost dostatečnou k vyvrácení protichůdných zjištění a zbavení ho obvinění ze spáchání přestupku. Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zde zejména z výpovědí zasahujících policistů), které prokázaly, že pachatelem přestupku, jehož spáchání samo o sobě nebylo zpochybněno, byl právě žalobce.

Žalobce nesouhlasí s postupem zasahujících policistů, kteří po jeho sdělení, že vozidlo neřídil, jej měli prohledat a přesvědčit se, že nikdo jiný uvnitř není. Ani této námitce soud nepřisvědčil. V úředním záznamu ze dne 5. 5. 2014 sepsaném pprap. M. M. se k závěru podává: „K celé věci bych ještě uvedl, že je zcela nemožné, aby vozidlo řídila jiná osoba, než na místě ztotožněný řidič, jelikož se ve vozidle jiná osoba nenacházela a od zjištění přestupku, po zastavení vozidla jsme měli vozidlo neustále na dohled a nikde nezastavilo a ani z něj nikdo nevystoupil.“ Je možno předpokládat, že pro policisty byla situace tak jasná, že neměli důvodu k tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil, důvod přihlídnout. Žalobce uvedl, že svou verzi

předložil bezprostředně, aby na ni policisté mohli reagovat, a proto musí být také pravdivá. Soud se s tímto tvrzením žalobce neztotožňuje. Předně nutno konstatovat, že svou verzi události nepředložil bezprostředně, ale poprvé až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy popsal, že došlo k výměně řidičů a jakým způsobem. Žalovaný se verzi události předestřenou žalobce zabýval řádně a dostatečně, napadené rozhodnutí tak není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Zda byla skla zatmavena, nemá na skutkový stav žádný vliv, ze samotné fotografie na záznamu přestupku toto ostatně nijak nevyplývá. Žalovaný své závěry převzal od svědka pprap. J., který na dotaz ohledně zatónování skle odpověděl, že si myslí, že zatmavena nebyla. O „fabulaci“ žalovaného se zde tak nejedná.

Pokud žalobce napadá neodbornost a neznalost policistů z důvodu, dle kterého mu v souladu s § 109 odst. 2 zákona o policii nevystavili „potvrzení o provedeném úkonu,“ tak soud jen okrajově dodává, že toto nemohlo mít vliv na projednávanou věc. Žalobce konkrétně nespecifikuje, o jaký úkon se mělo jednat a jaký vliv to mohlo mít na jeho postavení před správními orgány. Jak uvedl v oznámení přestupku sám žalobce, toto si sám zadokumentoval včetně samotného jednání policistů. Žalobce tak měl dostatečné podklady o tom, jak kontrola na místě probíhala.

2) Porušení zásady dvojinstančnosti

Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe

- a) řidičský průkaz,
- b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu²⁾,
- c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu,
- d) doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3.

Podle odst. 12 věty první cit. ust. na výzvu policisty nebo vojenského policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole.

Správním orgánem prvního stupně byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona, neboť při řízení vozidla neměl u sebe řidičský průkaz. Žalobce v odvolání proti uvedenému brojil tím, že řidičský průkaz předložil policistům, ale pouze jej nevydal z ruky. Ve vyjádření řidiče k oznámení přestupku uvedl, že řidičský průkaz předložil, i když nebyl dán důvod. Žalovaný se s názorem žalobce ztotožnil, že v řízení nebylo prokázáno, že by řidičský průkaz neměl u sebe, ale pouze jej nepředložil, což bylo prokázáno výpověďmi obou zasahujících policistů a samotným žalobcem v odvolání.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.

Ke změně právní kvalifikace tak nedošlo, žalobce byl uznán vinným jak správním orgánem prvního stupně, tak žalovaným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pouze došlo k upřesnění povinnosti, kterou žalobce svým jednáním porušil. Žalobce tento skutek nijak nerozporoval, že by byl spáchán jinak, skutkový stav je zde neměnný. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvádí: *„Případná povinnost uposlechnout výzvy policisty vyplývá z ust. § 6 odst. 12 téhož zákona, nikoliv z ust. § 6 odst. 9 téhož zákona.“* Dále žalobce pokračuje: *„...v úvahu by tak mohla připadat odlišná skutková podstata přestupkového jednání ve smyslu ust. § 6 odst. 12 zákona č. 361/2000 Sb., výrok rozhodnutí i jeho odůvodnění však obsahuje právní kvalifikaci ve smyslu ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“* Sám žalobce tak v odvolání namítal nesprávné podřazení porušení právní povinnosti a dle jeho názoru se mělo jednat o jiný odstavec. Žalovaný tak pouze jeho námitce vyhověl. Jeví se tak zcela nelogická námitka žalobce, dle níž by mělo dojít k porušení dvojinstančnosti správního řízení, když žalobci bylo v tomto směru dáno za pravdu.

Ust. § 47 odst. 1 písm. a) na uvedené jednání nedopadá, neboť ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je ustanovením speciálním k ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že byl žalobce účastníkem provozu, jednoznačně se na jeho skutek vztahuje zákon o silničním provozu vyplývající z jeho postavení účastníka provozu na pozemních komunikacích.

Není pravdou, že by žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce tohoto přestupku dopustil vědomou nedbalostí, naopak na str. 15 napadeného rozhodnutí se uvádí: *„V chování obviněného odvolací správní orgán spatřuje přímý úmysl, neboť obviněný věděl, že je ve veřejném zájmu, aby se policisté seznámili s obsahem jeho řidičského průkazu, a byl srozuměn, že s tím, že nevydáním řidičského průkazu do jejich moci jim toto ztíží, případně znemožní.“* Tím, že žalobce policistům pouze ukázal řidičský průkaz, ale z rukou jej nevydal, neměli tito možnost si údaje z řidičského průkazu opsat do oznámení přestupku – tato kolonka je prázdná. Tudíž žalobce naplnil porušení povinnosti ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a jeho chování je možno podřadit pod skutek *„nepředložení řidičského průkazu.“*

Žalobce dále k tomuto bodu namítal, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť z něj nelze seznat, zda se odvolání žalobce zamítá.

Podle ust. § 90 odst. 5 druhé věty správního řádu jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí změnil výrok o vině v bodu II. prvostupňového rozhodnutí tak, jak je konstatováno výše a ve zbytku, tj. výrok o vině v bodu I., výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů řízení potvrdil. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu se zákonem, výrok je jednoznačný a nemůže vést k omylu, kterou část odvolání měl žalovaný zamítnout. V tomto případě prvostupňové rozhodnutí změnil a neměnnou část potvrdil.

3) Nemožnost seznámení se s podklady rozhodnutí

Žalobce dále namítal, že žalovaný vycházel z podkladů, které si sám opatřil, aniž by dal žalobci šanci se s nimi seznámit. Žalobce nijak nespecifikuje, o jaké konkrétní podklady se má jednat.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

O této možnosti byl žalobce informován již v oznámení o zahájení společného řízení o přestupcích a předvolání obviněného k ústnímu jednání, kdy správní orgán uvedl, že je oprávněn vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Toto poučení je současně výzvou správního orgánu prvního stupně obviněnému (případně jeho zmocněnci) k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. Správní spis po ústním jednání nebyl dále doplňován o žádné další podklady pro vydání rozhodnutí. Není tedy ani na místě tvrzení žalobce, že mu nebyla dána možnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když o této možnosti byl žalobce řádně ze strany správního orgánu prvního stupně poučen a měl tak možnost učinit při ústním jednání, na něž se bez řádné omluvy nedostavil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).

Pokud žalovaný zmiňuje, že byl žalobce dne 27. 6. 2014 okolo 17:00 hod. kontrolován hlídkou policie, ač toto nemá podklad ve správním spise, soud uznává, že žalovaný vycházel ze skutečností nad rámec správního řízení, avšak toto nemohlo mít vliv na samotné rozhodnutí. Sám žalobce správní orgán prvního stupně informoval, že se již dne 27. 6. 2014 nachází v České republice, neboť byl z důvodu mimořádné okolnosti nucen k návratu z Chorvatska. I když ke kontrole žalobce ze strany policie daného dne došlo, sám se správnímu orgánu „přiznal“, že již okolo 11:00 hod. dorazil do místa bydliště. Předně je však nutno konstatovat, že daná žádost úřednice o zastihnutí žalobce policií není podkladem pro rozhodnutí správních orgánů a nemůže mít vliv na projednání přestupků jako takových.

4) Omluva z jednání

Soud se dále zabýval žalobní námitkou, kterou žalobce zpochybňuje postup správního orgánu prvního stupně, jenž mu neumožnil, aby byl přítomen ústního jednání ve věci přestupku, z něhož byl obviněn. Žalovaný postup správního orgánu prvního stupně potvrdil jako správný. Žalovaný vyhodnotil omluvu zmocněnce jako bezdůvodnou.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 6. 2014 vyplývá, že správní orgán prvního stupně nepovažoval za nutné provést výslech žalobce, neboť shromážděné důkazy, jejichž výčet je v protokolu zaznamenán, považoval za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu.

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného předpokládá součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému vytvořil podmínky pro výkon tohoto práva. Jde především o nutnost obviněného řádně a včas předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného však v praxi vyžaduje jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného. Tu lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, v těch (svým charakterem výjimečných) případech, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Právo obviněného na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může a má napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Výkon tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn. Na obviněného tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně uskutečnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012-60). Uvedené požadavky se pak týkají především situace, kdy se z důvodů na své straně nemůže obviněný účastnit již nařízeného jednání o přestupku a souvisí s omluvou z jednání. V případě, že se obviněný z přestupku ústního jednání nemůže účastnit a svou nepřítomnost náležitě omluví, nelze ústní jednání konat a musí být odročeno. Pokud byl naopak obviněný řádně předvolán a bez omluvy se nedostavil, přičemž se před samotným jednáním omluvit mohl, ústní jednání o přestupku může proběhnout i bez účasti obviněného (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Omluva v těchto případech hraje rozhodující roli pro postup správního orgánu. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá. To předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Obviněný z přestupku má díky tomu možnost dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro

obviněného představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku (viz výše uvedený rozsudek č. j. 9 As 101/2012-60).

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, obecně shrnuje tři podmínky, které musí být splněny, aby mohla být omluva z přestupku považována za náležitou. Těmito podmínkami jsou:

1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve.

2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí.

3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.

Krajský soud se tedy zabýval, zda tyto podmínky skutečně nebyly splněny, jak tvrdí žalovaný.

Dle první podmínky musí být omluva doložena neodkladně. V posuzovaném případě žalobce zaslal omluvu dne 8. 6. 2014, tj. tři týdny před nařízeným jednáním. Zde by tedy bylo možno uvažovat o omluvě včasné.

Pokud jde o důvod uvedený v omluvě, zhodnotil jej žalovaný tak, že se nejedná o důvod, který by objektivně znemožňoval účast na nařízeném jednání. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobce správnímu orgánu prvního stupně zaslal omluvu z nařízeného jednání s odůvodněním, dle kterého v době okolo 27. 6. 2014 bude dozajista mimo Českou republiku, s největší pravděpodobností na území Chorvatska s plánovaným návratem k 7. 7. 2014. K omluvě žalobce přiložil kopii vstupního víza do Egypta a kopii strany s identifikačními údaji ze svého cestovního pasu. Soud poukazuje na to, že žalobce uvedl „s největší pravděpodobností,“ což nepůsobí tak, že by tato cesta byla naplánovaná a nebylo by možné ji přesunout. Důvod, proč se žalobce v daném termínu měl vydat do Chorvatska, uvedl žalobce poprvé až při ústním jednání před soudem. Prvotní omluvu žalobce doplnil údaji o tom, že se nachází v Egyptě. Poté správnímu orgánu zasílal další účtenky z Egypta, posléze z Chorvatska - účtenka na letišti v ze dne 9. 6. 2014 v 5:15 hod., účtenka z Konzumu v Omiši ze dne 17. 6. 2014, účtenka z restaurace Aga v Omiši ze dne 18. 6. 2014, účtenka z prodejny BIMITA v Omiši ze dne 17. 6. 2014 a pokladní doklad o ubytování v Bolu ze dne 20. 6. 2014 týkající se ubytování žalobce ve dnech 20. 6. 2014 – 26. 6. 2014.

Žádný dokument se však nevztahoval ke dni 27. 6. 2014, proto správní orgány omluvu nepovažovaly za důvodnou a řádně doloženou, s čímž nelze než souhlasit. Lze uvažovat o řádné omluvě, kdyby žalobce zpočátku správnímu orgánu sdělil, že se zúčastní tenisového turnaje a k omluvě přiložil informace o daném turnaji, popř. doklad o zaplacení hotelu. Žalobce však informace o svém pobytu mimo Českou republiku správnímu orgánu sděloval a dokládal postupně. Neuvedl však žádný konkrétní důvod nemožnosti se jednání zúčastnit, za tento důvod nelze pokládat pravděpodobnou cestu do zahraničí. Taktéž nelze považovat za řádné doložení omluvy to, že žalobce bude správnímu orgánu zasílat postupné informace o tom, kde se zrovna nachází. Žádný z těchto však neodůvodnil pobyt žalobce v den konání jednání v Chorvatsku. To se nepodařilo žalobci ani před soudem. V prospěch žalobce taktéž nehovoří skutečnost, že se dne 27. 6. 2014 skutečně v České republice nacházel.

Na závěr soud zdůrazňuje, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Zákon o přestupcích definici pojmů „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“ neobsahuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41). Pokud tedy žalovaný, popř. správní orgán prvního stupně, měl za to, že z omluvy vzhledem k jejímu obsahu nijak nevyplývá, že by se žalobce k ústnímu jednání nemohl dostavit, nelze mu tento postup vytýkat. V rámci svého diskrečního oprávnění bylo na správním orgánu prvního stupně, zda omluvu z nařízeného ústního jednání na den 26. 6. 2014 bude akceptovat či nikoliv. Dle soudu se správní orgány dostatečně přezkoumatelným způsobem vypořádaly s tím, proč omluvu z jednání nepovažovaly za důvodnou a řádně doloženou.

5) Nezákonné překročení pravomocí správního orgánu prvního stupně

K závěru žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně uplatňoval svou pravomoc nad rámec zákona tím, že úkoloval policii ve věci pátrání po jeho osobě. Po prostudování správního spisu soud konstatuje, že se zde nenachází žádná písemnost tuto skutečnost osvědčující. Tuto žádost úřední osoby doložil žalobce při jednání před soudem.

Co se týče námítky, že správní orgán prvního stupně zneužíval strážníky městské policie, kteří se nacházeli u správního orgánu, když žalobce nahlížel do spisu, soud uvádí. Správní orgán požádal o poskytnutí součinnosti strážníky Městské policie Otrokovice při jednání v době od 11:00 do 12:00 hod, a to vzhledem k zdravotnímu stavu úřední osoby a k osobě žalobce, neboť používá nekorektní způsoby. Jak zjistil soud ze správního spisu, žalobce proti postupu správního orgánu podal stížnost, jež byla vyřízena vedoucí odboru Mgr. R. K., která ji vyhodnotila jako nedůvodnou. Zároveň byl žalobce přípisem poučen o možnosti postupu v případě, že s daným řešením stížnosti nesouhlasí.

Soud námítku ohledně překročení pravomocí správního orgánu prvního stupně z důvodu úkolování policistů a městských strážníků vyhodnotil jako nedůvodnou. Ani v jednom

z případů nedošlo k zásahu do práv žalobce, jenž by mohl mít vliv na podstatu řízení o přestupcích. Pokud tedy s konkrétními způsoby chování jak úředních osob, tak policistů či strážníků žalobce nesouhlasil, měl podat proti danému postupu stížnost, popř. pokud nesouhlasil s vyřízením stížnosti, měl možnost se dále obrátit na nadřízené orgány.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. 3. 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně